सा गत्वाथापरां भूमिं बाष्पसंदिग्धया गिरा ।
विललापाश्रुपूर्णाक्षी दृष्ट्वाशोकतरुं ततः ॥ ७५ ॥
अहो बतायमगमः श्रीनानस्मिन्वनान्तरे ।
आपीडैर्बकुलैर्भाति श्रीमान्पर्वतराडिव ॥ ७६ ॥
वीतशोक भयाबाधं कच्चित्त्वं दृष्टवानृपं ।
नलं नामारिमर्दनं दमयन्त्याः प्रियं पतिं ॥ ७७ ॥
एकवस्त्रार्धसंवीतं सुकुमारतनुत्वचं ।
व्यसनेनार्दितं वीरमरण्यमिदमागतं ॥ ७८ ॥
यथा विशोका गच्छेयमशोकनग तत्कुरु ।
सत्यनामा भवाशोक अशोकः शोकनाशनः ॥ ७९ ॥
एवं साशोकवृक्षं तमार्त्ता वै परिगम्य ह ।
जगाम दारुणतरं देशं भैमी वराङ्गना ॥ ८० ॥
सा ददर्श नगान्नैकान्नैकांश्च सरितस्तथा ।
नैकांश्च पर्वतान्रम्यान्नैकांश्च मृगपक्षिणः ॥ ८१ ॥
गत्वा प्रकृष्टमध्वानं दमयन्ती शुचिस्मिता ।
ददर्शाथ महासार्थं हस्त्यश्वरथसंकुलं ॥ ८२ ॥
उत्तरन्तं नदीं रम्यां प्रसन्नसलिलां शुभां ।
सुशान्ततोयां विस्तीर्णां ह्रदिनीं वेतसैर्वृतां ॥ ८३ ॥
सा दृष्ट्वैव महासार्थं नलपत्नी यशस्विनी ।
उपसर्प्य वरारोहा जनमध्यं विवेश ह ॥ ८४ ॥
उन्मत्तरूपा शोकार्त्ता तथा वस्त्रार्धसंवृता ।
कृशा विवर्णा मलिना पांशुध्वस्तशिरोरुहा ॥ ८५ ॥
तां दृष्ट्वा तत्र मनुजाः केचिद्भीताः प्रदुद्रुवुः ।
केचिच्चित्तापरास्तस्थुः केचित्तत्र प्रचुक्रुशुः ॥ ८६ ॥